

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zastoupena doc. JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D., advokátem se sídlem Železná 490/14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 5. 2022, č. j. 59 A 95/2021-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Dne 11. 5. 2006 podal J. A. (manžel žalobkyně a její procesní předchůdce v tomto řízení) u Krajského úřadu Libereckého kraje žádost o pokračování v „dekretálním“ řízení započatém v roce 1945, resp. žádost o potvrzení zachování československého státního občanství svého otce J. A., narozeného dne X v Carském Selu v Rusku a zemřelého dne X v Bruck an der Leitha, Rakousko. Krajský úřad se obrátil na žalovaného s podnětem, v němž poukázal na to, že potvrzení o zjištění státního občanství podle § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o nabývání a pozbývání státního občanství“), může vydat až poté, kdy žalovaný rozhodne v řízení o potvrzení zachování československého státního občanství J. A. vedeném

dle ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské (dále jen „ústavní dekret“), započatém v roce 1945. Současně krajský úřad přerušil řízení do vydání rozhodnutí o uvedené předběžné otázce.

[2] Žalovaný krajskému úřadu přípisem ze dne 24. 6. 2008 sdělil, že řízení o žádosti J. A. o zjištění zachování jeho československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu nebylo vedeno, a nemohlo tedy být ani dokončeno, neboť J. A. žádnou takovou žádost ve stanovené lhůtě nepodal. Původní žadatel v nynějším správním řízení J. A. v jeho průběhu zemřel a jeho procesní nástupkyní se stala žalobkyně. Krajský úřad pokračoval v řízení a po dalším šetření vydal rozhodnutí ze dne 6. 1. 2011, č. j. SO/M/279/2006/Če, KULK/1247/2011, jímž žádosti o vydání potvrzení zachování českého (československého) státního občanství J. A. nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2012, č. j. VS-2881/511/2-2004, zamítl a potvrdil rozhodnutí krajského úřadu. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 18. 9. 2013, č. j. 59 A 77/2012-295, zamítl; tento rozsudek však následně Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 As 106/2013-142, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že A. A. (manželka J. A.) podala žádost o zjištění zachování československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu nejen za sebe a své děti, ale také za svého manžela a otázku případného zachování československého státního občanství je tedy nutné vyřešit v rámci dokončení dekretálního řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci poté rozsudkem ze dne 5. 12. 2014, č. j. 59 A 77/2012-358, zrušil rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s pokynem dokončit započaté dekretální řízení.

[3] Poté, co mu byla věc vrácena žalovaným, krajský úřad opět přerušil řízení a přípisem ze dne 12. 3. 2015 sdělil žalovanému, že o vydání potvrzení o zjištění státního občanství bude moci rozhodnout teprve poté, až žalovaný dokončí dekretální řízení.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, nevyhověl žádosti J. A. o zachování československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ministr vnitra zamítl rozhodnutím ze dne 30. 12. 2016, č. j. MV-153941-4/VS-2016. Proti jeho rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 16. 4. 2019, č. j. 3 A 48/2017-105. Kasační stížnost žalobkyně proti uvedenému rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 107/2019-38.

[5] Krajský úřad následně rozhodnutím ze dne 9. 10. 2020, č. j. SO/M/279/2006/Če KULK 74057/2020, nevyhověl žádosti o vydání potvrzení o československém státním občanství J. A. s odkazem na výsledek žalovaným provedeného dekretálního řízení. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně rovněž podala odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2021, č. j. MV-182588-4/VS-2020, zamítl a potvrdil rozhodnutí krajského úřadu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[6] Krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku nejprve shrnul výše popsany průběh správních a soudních řízení. Následně uvedl, že stěžejní žalobní námitky se týkají vymezení předmětu řízení, povahy žádosti podané dne 11. 5. 2006 právním předchůdcem žalobkyně

pokračování

a rozhodnutí o zachování, resp. nezachování československého státního občanství J. A. jako rozhodnutí o předběžné otázce. Krajský soud konstatoval, že těmto otázkám se již věnovaly zmiňované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2019, č. j. 3 A 48/2017-105, a Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 107/2019-38, vydané ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného v dekretálním řízení, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2022, sp. zn. II. ÚS 1064/20, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost žalobkyně v dané věci pro zjevnou neopodstatněnost. S odkazem na tato rozhodnutí krajský soud konstatoval, že krajský úřad postupoval správně, pokud podání právního předchůdce žalobkyně ze dne 11. 5. 2006 posoudil jako žádost o zjištění státního občanství a o vydání osvědčení o státním občanství ve smyslu § 20 a § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. V tomto řízení vyvstala potřeba dokončit dekretální řízení ve věci zachování československého státního občanství J. A. zahájené žádostí podanou A. A. Toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, které je podkladem pro nyní posuzované rozhodnutí krajského úřadu v řízení vedeném dle zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Zákonnost rozhodnutí žalovaného v dekretálním řízení přitom potvrdily správní soudy i Ústavní soud.

[7] Odkaz žalobkyně na přípis žalovaného ze dne 24. 6. 2008, v němž byl jako den pozbytí československého státního občanství J. A. uvedeno datum 13. 10. 1939, nepovažoval krajský soud v projednávané věci za relevantní. Žalobní námitky, podle nichž chtěl žalovaný koncentrovat pravomoc aplikovat ústavní dekret i na prvostupňové úrovni, aby nemusel respektovat vlastní rozhodovací praxi, shledal krajský soud nedůvodnými. Otázka pravomoci žalovaného aplikovat v rámci dokončení dekretálního řízení ústavní dekret již byla posouzena ve výše uvedených rozsudcích Městského soudu v Praze, Nejvyššího správního soudu a v navazujícím usnesení Ústavního soudu, od jejichž závěrů krajský soud neshledal důvod se odchýlit. Vzhledem k tomu, že dekretální řízení bylo pravomocně dokončeno, nebylo již třeba v nyní přezkoumávaných rozhodnutích znovu posuzovat naplnění podmínek dle § 2 odst. 1 či případně § 1 odst. 4 ústavního dekretu. Z tohoto důvodu se krajský soud nezabýval žalobní argumentací, již se žalobkyně snažila zvrátit výsledek dekretálního řízení, ani neprovedl důkazy, které v této souvislosti žalobkyně označila. Krajský soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní stručně popsala poválečný osud J. A. a rovněž průběh výše popsaných správních a soudních řízení. Dle stěžovatelky vycházely správní orgány i soudy až do vrácení věci krajskému úřadu v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 As 106/2013-142, a na něj navazující rozsudek krajského soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 59 A 77/2012-358, z předpokladu, že k projednání věci v prvním stupni je příslušný krajský úřad. Následně však krajský úřad řízení přerušil a zaslal žalovanému podnět k pokračování v dekretálním řízení, v důsledku čehož se žalovaný stal prvostupňovým správním orgánem. Toto „*atrahování*“ pravomoci krajského úřadu žalovaným považovala stěžovatelka od počátku za protiústavní. Stěžovatelka je toho názoru, že v projednávané věci probíhalo pouze jedno řízení, které bylo zahájeno dne 8. 2. 1946 žádostí podanou za J. A. A. Žádost podaná J. A. dne 11. 5. 2006 byla pouze impulsem pro dokončení uvedeného řízení, nikoli podáním, které by zahájilo správní řízení nové. Dle stěžovatelky proto nebylo možné vyčlenit otázku státního občanství J. A. k samostatnému projednání jako otázku

předběžnou, o níž centralizovaně rozhodoval žalovaný. Krajský soud tedy dle stěžovatelky nesprávně identifikoval předmět probíhajícího řízení a v návaznosti na to přistoupil nesprávným způsobem k dokazování. Navrhla tedy, aby Nejvyšší správní soud v záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu zrušil.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a rovněž na napadený rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnil. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[10] Stěžovatelka reagovala podáním, v němž popsala, jakým způsobem bylo po II. světové válce naloženo s majetkem J. A., a ohradila se proti závěrům usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2022, sp. zn. II. ÚS 1064/20. Tato část podání nemá žádný vztah k nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod ji zde podrobněji rekapitulovat. Dále stěžovatelka znovu popsala osud J. A. a jeho rodiny po II. světové válce a poukázala na skutečnosti, které dle jejího názoru svědčí o tom, že jeho žádosti ze dne 8. 2. 1946 bylo patrně vyhověno. Následnou ztrátu spisu týkajícího se dané žádosti přičítá stěžovatelka tomu, že pozitivní výsledek daného řízení byl po únoru 1948 nežádoucí. Stěžovatelka dále uvedla, že si je vědoma rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, i rozkladového rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 12. 2016, č. j. MV-153941-4/VS-2016, a navazujících rozhodnutí soudů, nadále se však domnívá, že k dokončení dekretálního řízení nemohlo dojít v rámci řízení o předběžné otázce. Uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, tedy považuje ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu za nicotné pro jeho zjevnou vnitřní rozpornost.

[11] Dne 10. 5. 2024 stěžovatelka zaslala Nejvyššímu správnímu soudu doplnění kasační stížnosti, v němž zopakovala, že ve věci státního občanství J. A. sice proběhla řada řízení, v nichž se však řešily pouze technicko-administrativní otázky, posouzením otázky trvání či pozbytí státního občanství se však soudy dosud řádně nezabývaly. Stěžovatelka k tomuto podání rovněž přiložila nový důkaz, kterým je čestné prohlášení K. J., vnuka bývalého kočího rodiny A., ze dne 2. 11. 2020. Touto listinou stěžovatelka dokládá, že se J. A. zasloužil o podporu a ochranu českého obyvatelstva.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstatná část stěžovatelkou uplatněné argumentace vychází z předpokladu, že žádost J. A., podaná dne 11. 5. 2006, byla pouze podnětem k dokončení již započatého dekretálního řízení, a neměla tedy zahájit žádné nové řízení. Dle stěžovatelky měl krajský

pokračování

úřad sám posoudit, zda v případě J. A. byly splněny podmínky pro zachování československého státního občanství stanovené v § 2 ústavního dekretu. Žalovaný si podle stěžovatelky nezákonně přisvojil pravomoc rozhodnout o této otázce v prvním stupni.

[15] Obdobnou argumentací stěžovatelky uplatněnou v souvisejícím řízení se Nejvyšší správní soud zabýval ve zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 107/2019-38, přičemž konstatoval následující: „Se stěžovatelkou lze v kontextu uvedeného souhlasit v tom, že z § 2 ústavního dekretu vyplývala toliko pravomoc žalovaného potvrdit osvědčení o národní spolehlivosti, které předcházelo vydání osvědčení o československém státním občanství. Nejvyšší správní soud má však za to, že stěžovatelka v další stížnostní argumentaci směřuje dva typy řízení. Krajský úřad v případě stěžovatelky totiž rozhodoval o vydání potvrzení o zjištění státního občanství původního žadatele podle § 24 zákona o nabytí a pozbytí státního občanství, na které se vztahují obecné předpisy o správním řízení. Výjimkou jsou pouze případy, kdy správní orgán plně vyhoví žadateli. V takovém případě se podle § 25 zákona o nabytí a pozbytí státního občanství nevydává rozhodnutí ve správním řízení a řízení je ukončeno vydáním potvrzení, kterým je plně vyhověno žádosti. V dané věci ovšem krajský úřad rozhodnutí či potvrzení podle uvedeného zákona mohl vydat teprve poté, až bude žalovaným rozhodnuto v rámci žádosti o pokračování v dekretálním řízení. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým nevyhověl žádosti původního žadatele o zachování československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu, a toto rozhodnutí představuje podklad pro následné rozhodnutí či potvrzení krajského úřadu dle zákona o nabytí a pozbytí státního občanství, tedy jinou věc v jiném řízení, byť svázanou s rozhodnutím žalovaného.“

[16] Závěry citovaného rozsudku následně potvrdil Ústavní soud, který se ve svém již rovněž zmiňovaném usnesení ze dne 28. 1. 2022, sp. zn. II. ÚS 1064/20, vyjádřil rovněž k postupu krajského úřadu a žalovaného při vyřízení žádosti J. A. podané dne 11. 5. 2006: „Žádost o pokračování v dekretálním řízení je dle jejího obsahu možno považovat za žádost podávanou dle § 20 a 24 zákona o státním občanství (srov. posledně citovaný náleze in fine), přičemž o takto posuzované žádosti nelze bez znalosti výsledku dekretálního řízení rozhodnout [náleze sp. zn. I. ÚS 147/03 ze dne 31. 8. 2005 (N 167/38 SbNU 335)].“ Dále Ústavní soud dodal: „S ohledem na právě shrnuté závěry Ústavního soudu je zřejmé, že v nyní posuzované věci krajský úřad postupoval správně, když žádost o pokračování v dekretálním řízení považoval za žádost dle § 20 a § 24 zákona o státním občanství a když řízení o ní přerušil do doby rozhodnutí Ministerstva vnitra o žádosti podané podle dekretu. Rovněž ministerstvo postupovalo ve shodě s výše shrnutými závěry Ústavního soudu, respektovalo-li právo [J. A.] (respektive jeho právní nástupkyně) na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem a rozhodovalo-li ve věci i navzdory značnému časovému odstupu od podání žádosti. A rovněž navzdory nikoliv zcela nepravděpodobné možnosti, že v minulosti již bylo zpracováno nevyhovující rozhodnutí (srov. bod 5 tohoto usnesení a tam citované znění dvou posledních záznamů v podacím protokolu), které však nebylo doručeno, ani archivováno.“

[17] Z těchto rozhodnutí, na která odkázal rovněž krajský soud, je tedy zřejmé, že se stěžovatelka mílí, tvrdí-li, že v projednávaném případě probíhalo pouze jedno správní řízení. J. A. označil své podání uplatněné dne 11. 5. 2006 jako „[ž]ádost o pokračování v dekretálním řízení započatém v roce 1945“ a dále jako „[ž]ádost o potvrzení zachování českého (československého) státního občanství pro pana J. A., nar. X v Carském Selu u Petrohradu, Rusko, posledně bytem v ČSR P 10 – S., N. V. 150, zemř. X v Bruck an der Leitha, Rakousko“. Dané podání tedy obsahovalo jak žádost o pokračování v dříve započatém dekretálním řízení (která skutečně nezahajovala nové řízení, ale pouze upozorňovala krajský úřad na to, že ve

věci J. A. dosud běží řízení o žádosti podané dle ústavního dekretu), tak žádost o potvrzení toho, že si J. A. zachoval československé státní občanství. Krajský úřad danou žádost vyhodnotil vzhledem k jejímu obsahu jako žádost o vydání potvrzení o zjištění státního občanství J. A. podle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství spojenou s podnětem k dokončení dekretálního řízení. O žádosti dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství nemohl krajský úřad rozhodnout, dokud nebylo dokončeno žadatelem zmiňované dekretální řízení. Krajský úřad tedy zaslal žalovanému podnět k dokončení tohoto dekretálního řízení a přerušil řízení o žádosti projednávané dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství.

[18] Vedle dekretálního řízení, jehož předmětem bylo posouzení žádosti J. A. o zachování československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu, tedy probíhalo řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, které by v případě vyhovění žádosti vedlo k vydání potvrzení o zjištění státního občanství. Výsledek tohoto řízení byl tedy závislý na výsledku zmiňovaného dekretálního řízení.

[19] Dekretální řízení bylo pravomocně skončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ze dne 30. 12. 2016, č. j. MV-153941-4/VS-2016, jejichž zákonnost byla následně potvrzena již zmiňovanými rozsudky správních soudů a rovněž citovaným usnesením Ústavního soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v nyní posuzované věci opakovaně přezkoumávat zákonnost závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích. Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti opět zpochybňuje věcnou příslušnost žalovaného k vydání rozhodnutí ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, nemůže Nejvyšší správní soud shledat tuto námitku důvodnou. Lze dodat, že stěžovatelčina argumentace, podle níž měl v dekretálním řízení v prvním stupni rozhodnout krajský úřad, byla v daném řízení podrobně vypořádána, přičemž nebyla shledána důvodnou (viz zejm. body 54 až 56 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 107/2019-38).

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by krajský úřad vyložil žádost právního předchůdce stěžovatelky uplatněnou dne 11. 5. 2006 pouze jako podnět k dokončení dekretálního řízení, nikoliv rovněž jako návrh na zahájení řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, nebyl by takový postup stěžovatelce (resp. původnímu žadateli) nijak prospěšný. Tato skutečnost by totiž nic nezměnila na průběhu a výsledku dekretálního řízení. Rozdíl by byl pouze v tom, že by na dekretální řízení již nenavázalo řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství.

[21] Za důvodné nelze považovat ani námitky, podle nichž dosud nebylo posouzeno, zda byly splněny podmínky pro zachování státního občanství J. A. stanovené v § 2 ústavního dekretu, a že krajský úřad pochybil, pokud se v řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství touto otázkou nezabýval. Splnění uvedených podmínek bylo posuzováno v dekretálním řízení dokončeném žalovaným, tedy v samostatném řízení, jehož výsledek byl podkladem pro rozhodnutí v nyní projednávané věci. V řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství krajský úřad posuzoval pouze to, zda vzhledem k výsledku dekretálního řízení byl J. A. státním občanem Československé republiky, či nikoliv. Správní orgány i krajský soud tedy identifikovaly předmět tohoto řízení zcela správně a v souladu s tím provedly dokazování.

pokračování

[22] Již jen z toho důvodu, že v řízení dle § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství již nebyl prostor pro opětovné posuzování splnění podmínky pro zachování státního občanství stanovené v § 2 ústavního dekretu, o níž již bylo s konečnou platností správním orgánem i soudy rozhodnuto, nepřistoupil Nejvyšší správní soud k provedení stěžovatelkou předloženého důkazu čestným prohlášením K. J.

[23] Uvedla-li stěžovatelka v podání ze dne 29. 8. 2022, že pokud se spis týkající se žádosti J. A. podané dle ústavního dekretu ztratil v roce 1948 nebo později, pak důvodem této ztráty „nemohlo být zamítnutí žádosti J. A., ale – hypoteticky – právě prokázání podmínek, pro které by mohlo dojít k pozitivnímu posouzení jeho žádosti (což však zřejmě po Únoru 1948 již bylo politicky nežádoucí)“, nelze než uzavřít, že tato tvrzení jsou pouhou ničím nepodloženou spekulací. Navíc jsou rozporná s postojem, který stěžovatelka zastávala od počátku řízení, tedy že o žádosti J. A. podané dle ústavního dekretu nebylo do doby podání žádosti dne 11. 5. 2006 rozhodnuto. Právě proto se J. A. domáhal dokončení tohoto dekretálního řízení.

[24] Namítá-li stěžovatelka nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. VS-2880/833/2-2004, a ministra vnitra ze dne 30. 12. 2016, č. j. MV-153941-4/VS-2016, která byla podkladem pro vydání nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí, je třeba uvést, že nicotnost těchto rozhodnutí tvrdila již v soudním řízení, v němž byla přezkoumávána přímo tato rozhodnutí. Také touto otázkou se tedy Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 107/2019-38. Vzhledem k tomu, že tehdy stěžovatelka spatřovala nicotnost daných rozhodnutí především v tom, že byla podle ní vydána správním orgánem k tomu absolutně věcně nepříslušným, zaměřil se Nejvyšší správní soud v odůvodnění uvedeného rozsudku právě na tento tvrzený důvod nicotnosti, přičemž stěžovatelčinu námitku neshledal důvodnou (viz zejm. body 53 a 54 tohoto rozsudku).

[25] V nyní posuzované kasační stížnosti (resp. v podání ze dne 29. 8. 2022) stěžovatelka zopakovala, že považuje daná rozhodnutí za nicotná, tentokrát však za důvod nicotnosti označila jejich údajnou zjevnou vnitřní rozpornost. Toto tvrzení již stěžovatelka nijak nekonkretizovala, pouze zdůvodnila, proč se lze případnou nicotností daných rozhodnutí zabývat rovněž v nynějším řízení.

[26] Stěžovatelkou uplatněná námitka nicotnosti uvedených rozhodnutí žalovaného vydaných v dekretálním řízení je s ohledem na svou naprostou obecnost v podstatě neprojednatelná. Stěžovatelce lze zároveň přesvědčit v tom, že nicotnost správního rozhodnutí je vadou, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), byť v nynější věci je namítána nicotnost jiných než žalobou přímo napadených rozhodnutí, a to rozhodnutí, která již navíc byla správními soudy přezkoumána v jiném řízení a nebyla shledána nicotnými. V každém případě Nejvyšší správní soud po prostudování daných rozhodnutí žádnou vadu spočívající v jejich zjevné vnitřní rozpornosti ani jinou těžkou vadou, jež by je ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu činila nicotnými, neshledal.

IV.

Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. května 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu